

קו:

עין משפט
גן מצוה

א [ממי] פ"ט מבל' טומאה
אילנות ב' ג'
ב [ממי] פ"ח מבל' טומאה
אילנות ב' ט'
ג' א' ב' ג' פ"ח מבל' טומאה
נעמה נעמה ה' י'

מוסף רש"י

ששוקל כל קלים
וחמורים לדרוש קל
חמור וחסר מקל קל
המשקלה של קל חומר
(בבב' טו.)
הפורה באויר י"מ
שדוקן נכסה על למד
ודוכין בו כל אדם וי"א
מגדל דור סמלכו וכל נבלה
מגדל הכתוב ללמד גרשין.
וקן חמלה אלהים מגדל
של עץ עקרון משפיר
ועמד נכסה ופחה פחה
לנכסה זו למד שהיא ארץ.
במסכת אלהים (פ"ד מ"ח)
ישנה משנה מגדל העמוד
באר (שם) כרלי תביר
בבב' ק"ה. לא היו גדלים
כלל נחלה של די פורה
אלא נחלה בני שלט
(בבב' כו.) א' למדע לא
היו גדלים אלא כבוד ניקין
(תענית כ"ד.) האשה
שכובשת ירק בקדירה.
במסכת טהרות היא כרק
שני בני ירח מירי דקיל
(עוקץ פ"ח מ"ח) כל דיומ
לנכסה לא נכסה טומאה
בין נעמה גם האוכל הרך
לדומה דוד ממנו ומחיל.
במסכת טהרות טהור הטהור
(תולין ק"ה.) מגדל האוכל
לרבות היותו וקמי הכס
אפי' שהיא נכסה ירק
האוחזין עליו טהור.
דקדקא עולת אדם
היותה שפחה ולי' אשכנז
ליטול הירקות ברות שלהן.
שעמנו ופסק האוכל מן
היד תמחה ביהמה טומאה
שליך לגלגל' עולת שיל
המקשה עליו יכניו דרך
אפי' כק נכסה ירק ממנו
שכמנו לזמן מרובה.
טהרות. תעלה ומקלס
(תענית כ"ד.) ואמרי לה.
כי טעם לרין כפרק שני
דעוקץ מ"ח.) וזוים
שכבשו בריהו.
ממנו טעם (בבב' טו.)
טומאה עליו לרבות להם
ידות חמיות שם.
טהורים. היות הבהיל
טומאה לרבות דמי כל חמי
למירי דמי ד' (שם)
שמוקץ וזים עם העין
כדי לחזן כן. דמי להו
עליו ד' לזים להיל להם
טומאה. דלמירין שיה
מניח טומאה על האוכל.
ואם כבש טהרות חמין
טעלה תורת די מן העין.
לפי שהכבשה מרקקת
ומרככת ולין דלחין שיה
לחח כהן (בבב' כו.)
היות דרב ושמואל.
לזמן טעם טמאיות לזמן
קשה על ככל הקושיות
שהיו שני רבויי משקין
בין ככל האוכל (שם) א'
טומא גבול. ולא היה טהור
לפי (תענית כ"ד.) תלת סרי
מתיבא. גרי' פנים י'
ביעוט משנה ויחבא על
שפי' מדרס ומסכת עוקץ
גם היה גרי' פנים. כגון
מסכת ר"י מ"ח. וישנה
בר קבלה ולי' וזמא דמי
שמואל. ויבי' אמרין כמי'
גרי' פנים. גרי' פנים
הלכה כ"ח פ"ט (בבב' כו.) א'
סמי טומאה האמורין בו. אלא פריעה ופריעה.
כערכי. חסב כמותו. מיועד. חסב עליו. כמו (גרי' ט') אנשים חמנים ורדוים (בבב' ט"ו פ"ד ט"א).

חלק פרק אחד עשר סנהדרין

הרגו אל חלליהם. מיתות הרבה משמע שאלוהו והציוו את המה
הצליחה וחמור ראשו ונפל למוך האש. תלייה היינו חנק חמיכת הראש
הרג כשנפל לרין סקילה כשנפל לאור היינו שריפה: בר פלוגין
ופלוג. ור"ח לית ליה דר' סימאי דלמר לעיל (ע"ב) שלשה היו באומה ענה
דפרעה בלעם ואיזו ויחזרו דלר'
סימאי בלעם היה יותר מן מאמיה
ועשר שנים דהא היה בעלת פריעה
דכל הכן הילוד היולדה משליכוהו (ש)
דלרבי סימאי כל אופן מאמיה ועשר
שנים שהיו ישראל בגלות מלמדים עד
מלחמת מדין היה בלעם: מגילה.
תרגום של פיסתו: כד קטל ייסי
פנחס ליסעפא. שר זנא ואפילו
קטליה אחר כל המלחמה נקראת
על שמו: ככולהו. מלכיס והדיעות:
לא פסיק ופדרשו. לגנאי: לכד
מלעס. דכל מה דמשכחת ליה
לגנאי דרוש: (ש) (שפא ילא זה לפרוכה
רעה) לאמר שילא לפרוכה רעה אחר
ווי. לכן כמות דוייג: אל הקב"ה
לדאם וכהלא נכור אפס כמורה
למה סתפלה. לפסר לשון הרע על
דוד: לא חסד טורה עולין. לא
חסס כמורה אמה דכמי (משלי לא)
ותועהו לך. האשה
שכובשת ירק בקדירה.
במסכת טהרות היא כרק
שני בני ירח מירי דקיל
(עוקץ פ"ח מ"ח) כל דיומ
לנכסה לא נכסה טומאה
בין נעמה גם האוכל הרך
לדומה דוד ממנו ומחיל.
במסכת טהרות טהור הטהור
(תולין ק"ה.) מגדל האוכל
לרבות היותו וקמי הכס
אפי' שהיא נכסה ירק
האוחזין עליו טהור.
דקדקא עולת אדם
היותה שפחה ולי' אשכנז
ליטול הירקות ברות שלהן.
שעמנו ופסק האוכל מן
היד תמחה ביהמה טומאה
שליך לגלגל' עולת שיל
המקשה עליו יכניו דרך
אפי' כק נכסה ירק ממנו
שכמנו לזמן מרובה.
טהרות. תעלה ומקלס
(תענית כ"ד.) ואמרי לה.
כי טעם לרין כפרק שני
דעוקץ מ"ח.) וזוים
שכבשו בריהו.
ממנו טעם (בבב' טו.)
טומאה עליו לרבות להם
ידות חמיות שם.
טהורים. היות הבהיל
טומאה לרבות דמי כל חמי
למירי דמי ד' (שם)
שמוקץ וזים עם העין
כדי לחזן כן. דמי להו
עליו ד' לזים להיל להם
טומאה. דלמירין שיה
מניח טומאה על האוכל.
ואם כבש טהרות חמין
טעלה תורת די מן העין.
לפי שהכבשה מרקקת
ומרככת ולין דלחין שיה
לחח כהן (בבב' כו.)
היות דרב ושמואל.
לזמן טעם טמאיות לזמן
קשה על ככל הקושיות
שהיו שני רבויי משקין
בין ככל האוכל (שם) א'
טומאה גבול. ולא היה טהור
לפי (תענית כ"ד.) תלת סרי
מתיבא. גרי' פנים י'
ביעוט משנה ויחבא על
שפי' מדרס ומסכת עוקץ
גם היה גרי' פנים. כגון
מסכת ר"י מ"ח. וישנה
בר קבלה ולי' וזמא דמי
שמואל. ויבי' אמרין כמי'
גרי' פנים. גרי' פנים
הלכה כ"ח פ"ט (בבב' כו.) א'
סמי טומאה האמורין בו. אלא פריעה ופריעה.
כערכי. חסב כמותו. מיועד. חסב עליו. כמו (גרי' ט') אנשים חמנים ורדוים (בבב' ט"ו פ"ד ט"א).

יודע לדרוש בקל וחומר: כמגדל הפורה באויר. מחג עליונה
שלמעלה מן הלמ"ד מפני מה כפופה למטה. לשון מ"ר מפי השמועה.
ל"ח כמגדל הפורה באויר הנכנס לרין העומים בשדה מינה ומגדל
אם הוא טמא אם לאו. ל"ח ג' מאות הלכות כמגדל הפורה באויר
לעשות כשוקף להמות המגדל באויר
כגון שלש מאות הלכות בנטיעות
קשואין דלמנן כפידיקין דלעיל (דף
סמ.). ולמורו נראה דה"ג שלש מאות
הלכות כמגדל העמוד [באזרח] ומשנה
אחת באלות (פ"ד משנה א) דמשמעי
כהכי מגדל העמוד באויר וטומאה
במטה כלים שנתונו טמאים וכן
נראה לר': רבנאם למכשעא כעיי. וללמוד
מורה רחמנא לנא כעיי דהא שני
דרכי יהודה כולוהו מניו כסדר ניקין
היה כל המגדל שלהן לא היה אלא
כסדר ניקין שלש היו מרכין כל
כן (לדרוש): פ"ד משנה א) דמשמעי
בכדירה. לא אשכחמיה במסכת
עוקץ: שוכבש ירק. כמותן או
בזיר טהורים דלון מקנלן טומאה
ע"י עוקץ שאלו נגע טומאה כשרשו
העלן טהורין שאין נעשין די לעלן
מאחר שכבש שאין מניחין לשם אלא
למלאה: וזים שכבש כעריפין.
אמה במסכת עוקץ (פ"ד מ"ח):
עריפין. עלין שלהן טהורין והימים
שאין נעשין להם ציט די להכניס להם
טומאה: הויים דרכ ושמואל קא
חוינא סכא. דלא היה ידע מאי
טעמא הן טהורין: פליסר מתיבא.
י"ג ישינות שאנו עוסקין טולן במסכת
הימים. יודעין למה יפה ואפי' הכי
בהס"ס היו חסדיה יומר ממנו דאלו
רכי יהודה כו': לא סכרי. לא היו
יודעין להלכה לפרשה כמקנה כעמא:
דלא סלקא להו שמעפא כו'. שלש
זכו לקבוע הלכה כמותן: ומפרגמין
למלוטין. ואנן חנן לשון חלוטין
גני מתורע אלופי. היינו רבי:
אוכל

- מסורת הש"ס
1. ואת בלעם בן בעור
הקיים דרונו בני ישראל
בחרב אל חלליהם.
 2. ואתה אלהים חסד
לבאר שחת אנשים ימים
ומרמה לא יחזו ימים
ואני אבטח בה.
 3. ויש א"ש מעבדי
שאלו ביום ההוא בער
לפני י' ושמו דאג
הארמי אביר הרעים
אשר לשאול.
 4. ויאמר המלך דויג
ולדואגו סב אחא פגע
בכהנים ויסב דוד ודואג
הארמי ויפגע הוא
בכהנים ויפגת ביום ההוא
שבעים וחמשה א"ש
נשא אפודו.
 5. מה תתהלל בפרעה
הגבור חסד אל כל
הימים.
 6. ולקישע אמר אלהים
מה לך לספר חת וחסא
בריוי פיהו.
 7. ויראו צדיקים ויראו
ועליו ישחקו.
 8. חיל בעל יוקאנו
מבטנו וירישב אל.
 9. גם אל יתורע לעצם
ויתרן יסודן סמאל
ושרשן מארץ חיים
טהלים כ"ו.
 10. לכך יהנה אמתיה
ספר איה שקל איה ספר
את המגדלים.
 11. ויאמר אל שמואל
למנו אל מראדו ואל
גבה קפחתי בו נאסחתיו
כי לא אשר יראה האדם
כי האדם יראה לעינים
ויי יראה ללבב.
 12. סוד לויאוי ובריתו
לדודיעם.
 13. הוא ימות באין מוסר
וברך אולתו ושגדו.
 14. כי דגהר חרקהו אבדו
העמקתה קל זונת מנור.
 15. ודארץ לא תכפר
לעממת כי לי הארץ כי
גרים ותושביה אדם
עמדי. וירקא כהן כו.
 16. אתה אנוש כעשבי
אלופי ומיוקע.
 17. אשר יודו בנתוק
סוד בבית אלהים נתק
התלים נו טו
 18. מה איש שלומי אשר
בטחתי בו אובל לחמי
הגריל עלי עקבי.

הלכה כ"ח פ"ט (בבב' כו.) א' סמי טומאה האמורין בו. אלא פריעה ופריעה. כערכי. חסב כמותו. מיועד. חסב עליו. כמו (גרי' ט') אנשים חמנים ורדוים (בבב' ט"ו פ"ד ט"א).